

здоров'я, освіти, виплат до фондів пенсійного та медичного страхування, енергозбереження житла тощо; 6) запровадження податкових стимулів до інвестицій у самозайнятість та ін.

Однак, таке зниження рівня оподаткування для суб'єктів господарювання ускладнене значними потребами наповнення бюджету, тому в першу чергу варто зосередитися на складових, які знижують трансакційні витрати бізнесу, не зачіпаючи власне фінансових надходжень. До таких, зокрема, належать витрати на ведення обліку та надання звітності, обслуговування податкових перевірок, навчання працівників фінансово-економічних підрозділів підприємств або використання послуг стороннього бухгалтера (для дрібного бізнесу) тощо. Вирішення цих проблем забезпечуватиметься удосконаленням процедур та впровадженням сучасних інформаційних технологій. Активна інформатизація податкової сфери дозволить забезпечити поширення контролю над господарськими операціями без посилення звітних вимог та перевірок платників податку, а також знизить корупційну емність податкової системи.

Окремого розгляду заслуговує спрощена система оподаткування яка в Україні є неефективною, тому що платники єдиного податку досить часто штучно підлаштовують підприємства шляхом «дроблення» і використовують її щодо надприбуткових видів діяльності. Така ситуація зумовлює необхідність реформування єдиного податку або остаточного його скасування.

За умови відносної стабілізації і початку підйому, з метою реалізації соціальної функції податкового регулювання важливим є впровадження низки змін, зокрема: 1) поглиблення прогресії податку на доходи фізичних осіб і запровадження неоподаткованого мінімуму громадян замість податкової соціальної пільги; 2) розширення групи підакцизних товарів з віднесенням до об'єктів оподаткування акцизним податком харчових продуктів, які є шкідливими для здоров'я; 3) запровадження зниженої ставки ПДВ на товари першої необхідності (соціальні товари); 4) підвищення ставок податку на нерухомість, виходячи з її ринкової вартості, передбачивши соціальну пільгу для осіб, які проживають у власному житлі та ін.

Окрім цього, варто наголосити на важливості комплексних змін в соціально – економічній сфері, які передбачають взаємозв'язок податкових новацій із бюджетною політикою. Рациональне формування бюджету та ефективне витрачання коштів також збільшує потенціал економіки.

Література:

1. Податковий менеджмент: [підруч.] / Ю.Б. Іванов, А.І. Крисоватий, А.Я. Кізіма, В.В. Карпова. – К.: Знання, 2008. – 525 с.
2. Офіційний сайт Світового Банку [Електронний ресурс] – Режим доступу: <http://data.worldbank.org/indicator/IC.TAX.TOTL.CP.ZS?end=2015&locations=UA&start=2005&view=chart>

Уляна Кульба

Тернопільський національний економічний університет
Науковий керівник: кан. екон. наук, доцент Василевська Г.В.

УДОСКОНАЛЕННЯ СПРОЩЕНОЇ СИСТЕМИ ОПОДАТКУВАННЯ В УКРАЇНІ

В сучасних умовах розвитку економіки для успішного розвитку держави є становлення малого бізнесу, що в умовах ринкової економіки є дуже важливим. На сьогодні в Україні основним завданням податкової реформи є здійснення такої політики, яка б забезпечувала створення сприятливого середовища для здійснення діяльності малими підприємствами, а також скасувала зовнішні та внутрішні обмеження щодо їх розвитку, чим і зумовлюється функціонування спеціальних податкових режимів для суб'єктів малого бізнесу, які дозволяють максимально спростити облік та контроль за оподаткування цих суб'єктів. Разом з тим податки є, по суті, головним засобом формування бюджету держави. Це

джерело, що забезпечує існування бюджетної сфери суспільства. Повнота сплати податків не тільки визначає долю цих людей, а й усієї економіки. [3, с.23] Саме з метою реалізації державної підтримки щодо розвитку малого підприємництва суб'єктів малого бізнесу працюють за пільговими умовами оподаткування.

Проблему спрощеної системи оподаткування досліджувались у публікаціях таких економістів та науковців: О.Д. Данілова, М.В. Романюка, А.І. Крисоватого, О.О. Молдавана, І. Є. Чуркіна та інші. Але разом з тим є ряд проблем щодо спрощеної системи оподаткування потребують подальшого дослідження.

З 1 січня 2016 року відбулися зміни в Податковому кодексі України «Про внесення змін до Податкового кодексу України та деяких законодавчих актів України щодо забезпечення збалансованості бюджетних надходжень у 2016 році» від 24.12.2015 № 909-VIII, зокрема щодо спрощеної системи оподаткування, обліку та звітності. Якщо перша, друга та четверта група єдиного податку залишилися без змін, то обсяг доходу протягом календарного року для спрощенців, що перебувають на третій групі знизився в 4 рази – до 5 000 000 грн.

У 2016 році ставка єдиного податку для першої та другої групи є фіксованою і становить:

- Перша група місячна сума – 137,8 грн.
- Друга група місячна сума – 275,6 грн.
- Збільшилися ставки для платників третьої групи єдиного податку:
 - 3 % доходу – у разі сплати ПДВ згідно з ПК України; (у 2015 році – 2%)
 - 5 % доходу – у разі включення ПДВ до складу єдиного податку. (у 2015 році – 4%)

[1].

Запровадження спрощеної системи оподаткування повинно призвести до усунення дисбалансу на окремих товарних ринках, створення додаткових робочих місць і скорочення безробіття, а також активізації інноваційних процесів та розвиток конкуренції в державі. Проте в Україні використання спрощеної системи оподаткування суб'єктів малого підприємництва зумовило виникнення певних проблем такі, як:

- обмеження за обсягом діяльності таких суб'єктів;
- сума єдиного податку сплачується підприємцями авансом за звітній період, проте при цьому не враховується чи буде фактично отримано дохід від здійснення такої діяльності за звітній період, чи ні;
- обмеження в можливості використати велику кількість найманих працівників.

Для усунення недоліків потрібно реалізувати наступні заходи комплексного реформування спрощеної системи оподаткування. Водночас, як засвідчує практика економічно розвинених країн, традиційно цілі спрощеної системи оподаткування полягають не стільки у зниженні рівня оподаткування, скільки в скороченні витрат та часу на ведення бухгалтерського та податкового обліку. Доцільним буде встановлення «прогресивної» шкали ставок оподаткування для різних обсягів виручки платника єдиного податку. Це дозволить забезпечити фіскальну справедливість, оскільки особа з вищим рівнем доходів буде сплачувати більшу суму податкового зобов'язання. Також необхідним є внесення змін до певних елементів діючої системи спрощеного оподаткування, а саме щодо переліку податків, замість яких сплачується єдиний податок; ставок та граничного обсягу виручки, який дозволяє застосувати спрощену систему.

Сьогоднішній стан розвитку економіки вимагає стимулювання і всеосяжного сприяння в розвиток малого та середнього бізнесу. Тому варто зазначити, що на сьогодні в Україні існує багато проблем в сфері оподаткування. Шляхами подолання цих проблем є насамперед застосування методів податкової оптимізації на підприємствах, а також удосконалення системи оподаткування з боку держави щодо спрощення ведення обліку для підприємств малого і середнього бізнесу.

Література:

1. Податковий кодекс України [Електронний ресурс]: проект // Урядовий кур'єр. – 3 серпня 2010 р. – № 141. – Режим доступу: <<http://ukurier.gov.ua/userfiles/file/kodeks.pdf>>.
2. Про спрощену систему оподаткування, обліку та звітності суб'єктів малого підприємництва [Електронний ресурс]: указ Президент України від 03 липня 1998 р., № 727/98. – Режим доступу: <<http://zakon1.rada.gov.ua>>.
3. Особливості оподаткування суб'єктів малого бізнесу / О.В. Тимошенко // Формування ринкових відносин в Україні - 2015 - №4 - С.23

Тарас Лесюк

Тернопільський національний економічний університет
Науковий керівник: кан. екон. наук, доцент Герчаківський С.Д.

ПРАГМАТИЗМ УПРАВЛІННЯ РИЗИКАМИ В МИТНІЙ СФЕРІ

Ризик у митній справі - ймовірно можлива небезпека втрат (збитків або шкоди) для суспільства (громадян), держави, торгівлі, промисловості під впливом загроз недотримання митного законодавства України та від реалізації неправильного рішення митними органами.

У загальному плані під ризиком розуміють: а) можливість настання подій з негативними наслідками в результаті певних дій; б) ймовірність збитків або втрати вигоди; в) рівень очікуваного нестатку за умови неуспіху в діяльності, що визначається поєднанням ймовірності неуспіху і ступеня несприятливих наслідків.

У МКУ (ст. 361) визначено, що «під ризиком розуміється ймовірність недотримання вимог законодавства України з питань державної митної справи».

У діяльності митної служби визначення ризиків може використовуватися під час прийняття будь-яких рішень. Найбільш перспективними напрямками прогнозування в митній службі є розрахунок ризиків під час прийняття рішень щодо виконання основних функцій митного органу (наприклад, митного контролю, протидії порушенням митного законодавства).

Визначення ризиків у діяльності митної служби - це невід'ємна частина прогнозування можливих втрат і вигід в ухваленні й реалізації рішень.

Категорія «ризик» використовується для формування основ запровадження сучасної системи управління ризиками в митну діяльність. У МКУ (ст. 361) зазначено, що митні органи застосовують систему управління ризиками для визначення товарів, транспортних засобів, документів і осіб, які підлягають митному контролю, форм митного контролю, що застосовуються до таких товарів, транспортних засобів, документів і осіб, а також обсягу митного контролю.

Для опису ризику в митній діяльності як об'єкта управління використовують такі поняття: об'єкти, зони, області, сфери, індикатори, ймовірності, профілі ризику.

Управління безпосередньо пов'язане з визначенням цілей, результатів і критеріїв оцінки діяльності. З цілями діяльності в державному управлінні більш-менш зрозуміло, основні з них визначені законодавством. Наступним положенням є результат діяльності органів державної влади. Поняття результативності тісно пов'язано з такими категоріями, як ефективність, продуктивність, якість діяльності.

Нині у більшості розвинених країн світу на перший план оцінювання ефективності діяльності органів державної влади вийшли якісні показники їх діяльності. Тому, за запитами суспільства й результатами досліджень ефективності державного управління у діяльність органів державної влади стали впроваджувати різні методики управління, серед яких провідне місце почали займати методики, визначені стандартами підвищення ефективності діяльності, розроблені для виробництва й адаптовані для державного управління. У першу чергу, це міжнародні стандарти якості, серії ISO 9000, які мають успішний досвід запровадження в державному управлінні в усьому світі та в Україні, зокрема.